

GRATIS VOORPUBLICATIE

Breek
mijn
hart
niet

MIRANDA HILLERS

DEEL 2 VAN DE BLINGG-SERIE

SCelta

Lees ook van Miranda Hillers

De *Blingg*-serie:
Het geeft niet
Breek mijn hart niet
Vergis je niet

Abonneer u nu op de Scelta Publishing Nieuwsbrief.

Ga naar www.sceltapublishing.com;

 www.facebook.com/sceltapublishing;

 www.twitter.com/UitgScelta;

 www.instagram.com/sceltapublishing

en ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels, blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties en maak kans op fantastische prijzen!

NEW ADULT

Breek
mijn
hart
niet

MIRANDA HILLERS

DEEL 2 VAN DE BLINGG-SERIE

© 2016 Scelta Publishing

© 2015 Miranda Hillers

Omslagbeeld: Vita Khorzhevska | Shutterstock.com

Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis

Tekstredactie: Linda Everts

Auteursfoto: Miranda Hillers

Eerste druk, juni 2016

ISBN 978-94-91884-39-9

NUR 343

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.MIRANDAHILLERS.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Heb je er zin in?’ Mijn vriend kijkt me liefhebbend aan. Hij houdt het portier van zijn zwarte “coole bak”, zoals ik zijn SUV noem, voor mij open zodat ik kan uitstappen.

Glimlachend kijk ik naar Frederick. ‘Ik heb altijd zin in jou, Freddie. Dat weet je toch?’

Hij ziet er knap uit in zijn antraciet kostuum. Daaronder draagt hij een groen overhemd die dezelfde kleur heeft als zijn prachtige ogen. Zachtjes drukt hij zijn lippen tegen de mijne aan. ‘Ik ook in jou, schatje.’

Mijn armen sla ik om zijn nek en kus hem terug, tergend langzaam.

Als we beiden niets liever willen dan elkaar ver-slinden, laat hij zijn voorhoofd tegen die van mij aan liggen. ‘Soof, zullen we maar weer naar huis gaan?’ Zijn groene ogen kijken me doordringend aan. Door die blik smacht ik naar hem en wil inderdaad niets liever.

Het idee om zijn ellendige broer niet onder ogen te komen, spreekt me dusdanig aan dat ik mijn lichaam dichter tegen Freddie aan druk. Voordat ik een antwoord aan hem kan geven is mijn mond alweer bedekt en dwingt me open te gaan.

Onze tongen glijden speels om elkaar heen, ik kan er geen genoeg van krijgen. Gulzig neem ik zijn gezicht in mijn handen en geniet van de hartstochtelijke kus.

Hij kreunt overdreven. ‘Wat doe je toch met me?’ Hij haalt mijn handen van zijn gezicht en brengt ze naar zijn lippen. Een voor een geeft hij mijn vingers een kusje.

‘Laten we maar naar het feest gaan voordat ik je hier ter plekke neem.’

Ik knik instemmend en kom weer bij zinnen. Alleen hij kan me zo laten voelen. Begeerd.

We lopen via het zijpad om naar het feest van zijn ouders te gaan. Mijn mond viel open toen ik de eerste keer voor de woning van zijn ouders stond. Een enorme villa met een nog grotere tuin, waar ze vanavond hun 40-jarig huwelijksfeest geven.

‘We zullen eens kijken waar mijn ouders zijn.’ Freddie geeft een kneepje in mijn hand.

De vorige ontmoeting met hen was een beetje eigenaardig. Ik werd met zeer directe vragen in verlegenheid gebracht, voornamelijk door zijn moeder. Ik kon me nog net inhouden, omdat Freddie zo verliefd naar me keek. We kenden elkaar toen pas enkele weken.

Met mijn witte, lange japon van satijn, die bewerkt is met groene en zwarte accenten, val ik niet op. De vrouwelijke gasten zien er allemaal uit om door een ringetje te halen. Ook alle heren dragen een kostuum of een driedelig pak.

‘Frederick!’ De vader van Freddie komt naar ons toegelopen. Je kunt zo zien dat het vader en zoon zijn. Dezelfde groene ogen, lang van lengte en brede schouders. De grijze haren, die verscholen zitten in zijn blonde haardos, maken hem een aantrekkelijk man voor zijn leeftijd.

‘Sophie, welkom.’ Vriendelijk steekt zijn vader zijn hand naar me uit die ik glimlachend aanneem.

‘Dank u wel, meneer. Gefeliciteerd met uw jubileum.’

‘Proficiat, pa,’ begroet Freddie hem.

‘Je moeder staat daar, jongen.’ Freddie’s vader wil ons voorgaan, maar een echtpaar dat ook net arriveert, feliciteert hem.

‘We gaan zelf wel zoeken, kan jij verder gaan met je gasten te ontvangen,’ zegt Freddie tegen zijn vader. Hij steekt dankbaar een duim op.

De versieringen die zijn aangebracht in de tuin zien er zeer verzorgd uit. We komen langs diverse zitjes, statafels en fakkels die waarschijnlijk straks worden aangestoken. Er zijn zelfs obers die achter buffettafels diverse hapjes en drankjes serveren.

Zijn slanke moeder, die gekleed is in een pastelkleurige japon, zie ik bij de serre naar ons kijken. Er kan geen lachje van af. Vreemd, ze herkent mij toch? Ik sta nota bene naast haar zoon. Maar die is honderduit met andere gasten aan het kletsen. Zo bekeek ze mij ook, de eerste en enige keer dat ik hier was. Misschien zal dat altijd wel zo blijven. Ze wendt haar hoofd weer naar het stel dat bij haar staat.

‘Freddie, ik denk dat we je moeder moeten gaan feliciteren.’ Mijn hand leg ik op zijn bovenarm, die ik zachtjes schud. Het is natuurlijk wel de bedoeling om haar als een van de eersten te begroeten.

‘Ja, dat zullen we maar eens gaan doen,’ zegt hij tegen me en neemt afscheid van degenen met wie hij sprak.

Met onze handen ineen gevlochten, lopen we naar zijn moeder toe. Het stel dat bij haar staat maakt plaats voor ons en gaat richting de bar.

‘Ma, gefeliciteerd.’

‘Dank je, Frederick.’ Ze houdt haar wang op, zodat hij haar een kus kan geven.

‘Ook mijn felicitaties.’ Ik schenk haar mijn glimlach en geef haar een hand. Even gaat het gevoel door me heen dat ik een lichte buiging voor haar moet maken.

‘Bedankt.’ Het klinkt wat stijfjes, maar ik blijf gewoon mezelf en maak haar een compliment.

‘U ziet er erg mooi uit. En de aankleding van de tuin is ook schitterend.’

Ze knikt. ‘Jullie willen vast een glaasje champagne.’

Freddie maakt aanstalten om naar de drankentafel te gaan. ‘Ik haal het wel voor ons.’

Met een glas champagne toosten we op het jubileum van zijn ouders. Zijn moeder heeft zich weer onder haar gasten gemengd.

De bubbels tintelen heerlijk in mijn mond, maar mijn lichaam tintelt nog meer als hij in mijn oor fluistert: ‘Wij samen, Soof. Jij en ik.’

‘Broertje.’

Zodra ik een lage stem hoor, met dezelfde klank die Freddie ook in zijn stem heeft, gaat er een rilling door mijn lijf.

Freddie draait zich om, ik volg wat minder snel. ‘Eduard,’ zegt hij vermoeiend.

Zijn broer laat een gulzige blik over me heen gaan. ‘En daar hebben we je prachtige vriendinnetje. Je ziet er verrukkelijk uit, Sophie.’

Freddie’s ogen schieten nog net geen vuur, zodra Eduard mijn hand pakt en er een kus op drukt.

‘Hallo, Eddie.’ Ik ben gelijk op mijn hoede.

Freddie wordt aangesproken door een gast die meteen een gesprek met hem aanknoopt. Ik wil met hem meelopen, maar Eddie is me voor. ‘Niet zo snel.’

Hij had mijn hand nog niet losgelaten en trekt me naar zich toe. Freddie kan niets anders doen, dan met de man die hem aansprak mee te lopen, om zijn partner te begroeten. Hij kijkt nog over zijn schouder naar me en verdwijnt in de menigte.

‘Heb je me gemist, Fie?’ Eddie heeft een gevaarlijke grijns op zijn knappe gezicht. Zijn wijsvinger glijdt over mijn hals en blijft liggen op een klein litteken. ‘De zon is me goedgezind.’ Hij geniet.

Ik weet waarom hij dat zegt, maar ik ga geen scène maken. Ik hou me kalm en rustig.

‘Hoe je smaakt, staat nog vers in mijn geheugen gegrift,’ gaat hij door met lust in zijn ogen. Die hebben dezelfde groene kleur en vorm net als zijn broer. Zijn eeneiige tweelingbroer.

‘Eddie, hou op.’ Ik probeer mijn hand uit de zijne te halen, maar dat staat hij natuurlijk niet toe en hij houdt me hardhandig vast.

Waar is Freddie wanneer ik hem nodig heb? Ik wil omkijken, maar Eddie legt zijn vrije hand in mijn hals en haalt me naar voren. We staan zo dicht tegen elkaar aan, ik voel gewoon zijn lichaam tegen het mijne.

Zachtjes, maar duidelijk zegt hij met zijn mond bij mijn oor: ‘Voor je het weet, zit ik weer in je lekkere lijf. En dan neem ik je hard, heel hard totdat je het uitgilt en je niemand anders meer wil dan mij.’

Ik wil me losrukken. Hij moet met zijn poten van me afblijven, maar zijn greep is te sterk om me er uit te kunnen worstelen. Onverstoorbaar grauwet hij nog: ‘Wat van Freddie is, wordt van mij.’

‘Poppetje, sorry.’ Freddie heeft zich los kunnen maken uit een gesprek. ‘Ik ben al lang niet meer bij een gelegenheid zoals deze geweest.’ Hij drukt lief een kus in mijn haar. ‘Eddie heeft zich gedragen, of niet?’

‘Het maakt niet uit.’ Ik geef geen antwoord op de vraag over zijn broer. Anders gaat deze avond een hele andere kant op.

Freddie laat zijn hand door zijn blonde haren glijden. Met zijn andere arm, die om mijn middel ligt, trekt hij me dichter tegen zich aan.

‘Wat is er?’ vraag ik hem. Elke keer als hij nerveus of onrustig om iets wordt, gaat hij met zijn hand door zijn haren.

‘Ik vind het gewoon fijn dat je vanavond hier bij me bent.’ Hij drukt zijn lippen tegen mijn slaap.

‘Dat spreekt toch voor zich?’ Ik snap even niet waarom hij dat nu tegen me zegt.

Een lage stem broemt achter me. ‘Frederick, dat jij je hier nog durft te vertonen.’

Freddie’s gezicht betreft. Door de Spaanse zon is hij flink bruin geworden. Sterker nog, we zijn vanochtend teruggevlogen naar Nederland. Maar ik zie hem bijna wit wegtrekken.

‘Hallo, Reinier. Goedenavond, Machteld. Phileine.’ Zijn stem klinkt gelaten.

Ik zet mijn verkoopster glimlach op en draai me om naar de mensen die Freddie hebben aangesproken. Ik zie ze duidelijk schrikken.

Heb ik iets tussen mijn tanden ofzo?

Phileine die ik al eens ontmoet heb, neemt het woord. ‘Papa, mama. Dit is dus zijn nieuwste aanwinst. Erg hè?’ Nou, zeg. Wat een belediging! Freddie is ook sprakeloos. Daarom zat zijn hand net in zijn haar, hij zag hen al aankomen.

Laat mij maar eens, scattie. ‘Goedenavond. Mijn naam is Sophie. En u bent?’ Ik steek mijn hand uit, maar niemand pakt die aan.

‘Het is dat Victor en Vivian onze beste vrienden zijn. Maar als ik geweten had dat jij hier zou zijn, dan was ik zeker niet gekomen.’ De vader van Phileine kijkt boosaardig naar Freddie die verstijfd naast me staat.

‘En hoe durf je je hier, met een of andere vervangster van mijn dochter, te laten zien.’ Phileine’s moeder doet er nog een schepje bovenop.

Ik kreeg net van Eddie een rilling maar deze, op hun dochter na, voor mij nog onbekende mensen, geven mij ook de kriebels.

‘Hij heeft gewoon gezocht naar een look-a-like van mij.’ Phileine kijkt ons allebei nog even aan. Ze draaien zich alle drie om en laten ons verbijsterd achter.

‘Freddie, gaat het?’ Ik wrijf over zijn rug heen en weer. ‘Hé, zeg eens wat. Frederick.’

Hij knippert met zijn ogen en kijkt me zijdelings aan. Vluchtig laat hij zijn hand weer door zijn haren glijden. ‘Het spijt me.’ Het doet hem dus heel veel.

‘Wat spijt je? Wat was dat voor een vertoning?’

Freddie kijkt terneergeslagen. ‘Het spijt me dat ik je hierheen heb meegenomen.’

Jemig, het lijkt wel een déjà vu. De eerste keer dat ik hier was heeft hij ook gezegd dat het hem speet dat hij me mee hierheen had genomen. En het ging om dezelfde persoon. Phileine. Zijn ex. En de vriendin van Eddie.

‘Ik heb een borrel nodig.’ De bar is vlakbij. Hij neemt mijn hand en met een snelle tred zijn we er zo. ‘Wat wil jij?’ Hij bestelt een whisky.

‘Eh, doe maar een margarita.’ De ober gaat aan de slag met flessen sterke drank.

Er staan nog meer obers achter diverse tafels waar zowel koude als warme hapjes geserveerd staan. Ze zijn druk in de weer. Door een microfoon wordt aangekondigd dat het warm buffet geopend is. De gasten verdwijnen naar diverse hoeken waar allerlei hapjes klaar staan.

Ik heb eigenlijk ook wel trek, mijn maag geeft aan dat het inderdaad tijd is om iets te gaan eten. Ik hoor kleine borreltjes tekeer gaan in mijn buik.

Hij geeft mij een margarita en slaat de whisky in een keer achterover. ‘Doe nog maar één. Een dubbele.’ Freddie geeft het lege glas terug aan de ober.

Ik nip aan mijn drankje en observeer hoe Freddie ook zijn tweede dubbele whisky in een keer achterover slaat.

Ik weet nog steeds niet wat er aan de hand is en wat er speelt tussen hem en zijn ex- schoonouders.

‘Broertje.’ Eduard komt ons grijnzend tegemoet. ‘Gaaf ‘ie lekker?’ Hij slaat Freddie op de rug. Het lijkt gebroederlijk, maar ik weet dat dat niet zo bedoeld is.

‘Blijf van me af,’ snauwt Freddie dan ook en schudt Eddie’s arm van zich af.

‘Rustig aan, Fredje. Een herhaling kunnen we niet gebruiken.’

Herhaling? Van wat. Waar heeft hij het over? ‘Mag ik vragen waar je het over hebt, Eddie?’

Zijn ogen glijden ongeneerd over mijn lichaam. Geamuseerd antwoordt hij: ‘Je mag me alles vragen, schoonheid.’

Freddie hoor ik diep inademen, maar ik richt me op zijn broer. ‘Herhaling. Je zei herhaling. Is er iets gebeurd?’ Ik negeer zijn woorden van eerder deze avond en probeer normaal tegen hem te doen. Ook ben ik niet vergeten wat hij mij ooit heeft aangedaan.

Een grimmige lach komt op zijn gezicht. Ik vrees dat het iets ergs is en kijk naar Freddie die in zijn glas tuurt.

De tweelingbroers lijken zo veel op elkaar. Ik kan Freddie nu aan zijn kleding herkennen. Maar als je het niet weet zie je echt niet wie Eddie en wie Freddie is.

‘Laat maar, Ed. Ik vertel het haar zelf wel,’ verzucht mijn mooie man.

‘O, dat hoeft niet. Ik was getuige. Jij was hells en verblind. Je kunt niet zo goed navertellen hoe ik het heb ervaren.’

‘Heb je me niet gehoord? Ik zei, laat maar.’ Ze staan als kemphanen tegenover elkaar.

‘Weet je, Fie ... ’ begint Eddie.

Freddie kijkt zijn broer nijdig aan en bestelt nog een dubbele whisky, de bar is enkele stappen van ons verwijderd.

Ik vraag me af waar Phileine is. Gaat dit over haar?

Haar ouders hadden Freddie hier niet verwacht.

‘Fredje heeft hier de boel kort en klein geslagen.’

Wat? Mijn mond valt open. Freddie agressief? Ik geloof het haast niet. Jaloers, dat ken ik wel van hem. Maar de boel kapot maken, dat betwijfel ik.

‘Je kent je vriendje pas... hoeveel weken?’ vraagt Eddie aan mij.

Voordat ik daarop kan reageren heeft Freddie me bij de hand genomen. ‘Kom, we gaan wat eten halen. Ik hoorde je maag rommelen.’

Daar is hij weer. Met zijn vriendin. Ze komen bij ons staan en zetten hun bord, waar een heerlijke geur van af komt, op de tafel neer.

‘Heb je het al geproefd? Het smaakt overheerlijk.’ Phileine glimlacht er zelfs bij als ze me aankijkt. Het lijkt wel of ze die gemene woorden helemaal niet heeft gezegd eerder op de avond. Heeft ze misschien ook een tweelingzus, vraag ik me af.

‘Wat moet je hier? Ga ergens anders eten.’ Freddie kijkt zijn broer fel aan. Zowel Phileine als Eddie negeert hem.

Toen we net de smakelijke hapjes zijn gaan halen, heeft Freddie tegen me gezegd dat wat er zich hier ooit heeft afgespeeld, voor hem een afgesloten hoofdstuk is. Op een ander moment zal ik hem er weer naar vragen, het maakt mij nieuwsgierig.

Phileine wijst op mijn bord een stukje vlees aan. ‘Dat moet je eerst proeven.’

Ik volg haar raad op en prik een stukje aan mijn vork.

De smaak laat ik tot me komen en ik proef een verrassende mix van specerijen. ‘Inderdaad, het smaakt lekker.’

Ik kijk even naar Freddie die me een kleine lach schenkt. We denken allebei hetzelfde. Het woord “lekker” heeft een bepaalde betekenis voor ons.

Met een nieuw glas whisky voor zich is hij ook maar aan het eten geslagen.

‘O, we hebben ook nog hetzelfde drankje.’ Phileine neemt haar glas en pakt de mijne die ze aan me geeft. ‘Kom, dan gaan we een toost uitbrengen. Op ons. De schoonzusjes.’ Ze tikt mijn glas aan.

Ik ben een beetje overvallen. Haar vijandigheid heeft plaats gemaakt voor vriendelijkheid. Voor mij hoeven we geen dikke vriendinnen te worden, maar ze is toch mijn schoonzusje in wording. Ze is best aardig.

Ik vang een glimp van zijn ouders op die naar ons kijken. Voor omstanders lijkt het net of we gezellig staan te keuvelen met z’n vieren. Beide broers hebben hun arm om hun vriendinnetje geslagen en eten met een hand af en toe een hapje. Echt identiek.

Nu we hier toch staan wil ik wel wat meer weten over hen en vraag aan Eddie: ‘Wat doe je voor werk?’

‘Ik ben programmeur bij een automatiseringsbedrijf. Heel wat anders dan duf boekhoudertje spelen, hè *twinsbrother?*’

Freddie doet net alsof hij niets hoort en eet gewoon door, terwijl hij om zich heen kijkt. Zijn glas is alweer leeg.

‘Ik werk bij een platenmaatschappij in de grote stad,’ zegt Phileine enigszins met trots. ‘En jij?’

‘Samen met mijn zus Gwen run ik een goedlopende kledingzaak.’

Phileine fronst haar voorhoofd. ‘O, ja? In de Hoofdstraat? Je kwam me al zo bekend voor.’ Lachend zegt ze er achteraan: ‘En niet omdat we op elkaar lijken.’

Ik knik naar haar hals. ‘Die ketting die je draagt heb je bij mij in de winkel gekocht.’

‘Werkelijk waar? Dat aparte winkeltje. Iets met een B, Blink, ofzo?’

‘Bijna goed. Blingg,’ corrigeer ik haar.

Plotseling trekt Freddie me zomaar uit het gesprek weg. ‘Kom.’

Niet dat ik het erg vind, maar het had wel wat subtieler gemogen. Bij de bar bestelt hij nog een dubbele whisky en een margarita. Daarna neemt hij me mee het grote huis in.

Breek mijn hart niet

In dit tweede deel uit de *Blingg*-serie krijgt de relatie van Sophie en Frederick het zwaar te verduren. Frederick's broer Eduard kan niet uit haar buurt blijven, wat de nodige spanningen oplevert. Maar is Frederick wel de liefde van haar leven? Of is Sophie daar nog niet klaar voor en brengt Matthijs haar hoofd op hol?

Daarnaast denkt Sophie veel terug aan de tijd die ze samen met haar beste vriend Rens doorbracht. De gevoelens voor hem had ze lange tijd diep weggestopt. En het grote geheim tussen hen? Zal ze dat eindelijk aan Frederick gaan onthullen?

Opzienbarende ontwikkelingen, opwindende vrijpartijen en mannelijke perikelen lopen als een rode draad door dit liefdesverhaal.

Miranda Hillers (1971) hield op jonge leeftijd dagboeken bij, met name toen ze uit begon te gaan. Alles wat Miranda in die periode beleefde, van het stappen met vriendinnen en vele liefdesperikelen, hebben haar gedreven tot het schrijven van de *Blingg*-serie.

www.mirandahillers.nl
www.blingg.nl

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 978-94-91884-39-9

9 789491 884399